

NATMASKINEN

Michael Strunge, 1981

Langsomt oplades natten af byens lys.
Stjerneknopperne blinker
og på måneskærmen ses de første billeder.
Åh, jeg vugges som på en damper,
et tungt exprestog gennem mørket,
flyver højt i natmaskinen.
Skyerne af drømmedamp
hvisker hvidt til jorden.
Natmaskinen arbejder og absorberer menneskenes sjæle.
Mørket fyldes tæt af en summen af energi ...

Jeg er til koncert i Rockmaskinen.
Ugens overlevende trænges om den lille scene
luften er hed af musik.
Vi er i trance og trang
transcenderende
grænserne mellem køn,
mellem dimensioner af virkelighed,
dansende i transformationer
et sted i den sovende by.
Vi er forkomne englebørn
med vinger af fremtidssang,
med barnet i blodet og smøgen i kæften.

Vi har hud af den sarteste drøm
og hjerter der lyser mere end neon.
Vi er kvæstede af dagens skarpe lyde,
blødende lyserøde sne,
spiddet af avisoverskrifter.
Vi er en del af Natmaskinen
transformerer angst til venskab.
Vi bærer vores hjerner med stolthed
bytter drømme og cigaretter,
fylder os med rus og musik
bytter køn og masker ...

Senere tager vi hjem hver for sig
drager gennem Natmaskinen med nye identiteter
ad offentligt fastlagte ruter.
Der falder sorte klumper af søvn
fra oliehimlen ned i vore øjne.
Vi sover ind som éncellede organismer
fra dengang jorden var hav.